

det er, hvorvidt vi tør stole paa, at Landets Kræfter ikke i det næste Finantsaar maa tages i Beslag for en anden overordentlig Udskrivning af Skatter. Jeg troer ikke, at det vil være nødvendigt, at jeg paa Sagens nærværende Stadium udtaler mig videre, thi jeg troer, at de Par Ord, jeg har tilladt mig at fremhæve, ville være tilfrækkelige til at vise, at Regjeringen er sig Sagen bevidst og at det ikke er uden efter det modneste Overlæg og dybt følt Nødvendighed, at det er begjært af Landet, som denne Lov kræver. Jeg vil derhos bede de Herrer erindre een Ting. Det forekommer mig nemlig, som om der under dette Spørgsmaals Behandling har været rettet en ikke aldeles ualmindelig Bebreidelse selv fra kyndige Mænd til Regjeringen, for — noget Eignende skal ogsaa have været Tilfældet under den forrige Krig 1814 — at den ikke i rette Tid havde havt Tillid nok til Landets Resourcer, og ikke havde dristet sig til i rette Tid at udskrive store Skatter nok. Jeg troer endvidere, at det er temmelig almindeligt antaget, at Regjeringen kunde tidligere end skeet er have opkrævet en stor Deel af Krigsskatten, og at saaledes de Skatte terminer, som vare satte før Krigsskatten efter Fordn. af 5te Juni 1848, ikke uden videre burde gjælde som Skatte terminer ogsaa efter nærværende Lov. Jeg troer endvidere, at det har været temmelig almindeligt antaget, at Landet dog havde Gyne endnu til at bære en saadan Skat, og at det var Pligt i Almindelighed for Regjeringen at forelægge Rigsdagen Forslag, hvorved man søgte til det Øverste og strax at benytte de Resourcer, som Landet har, istedetfor at vente paa Fremtiden. Det er vistnok ogsaa vanskeligt for Regjeringen at have nogen bestemt Mening om, hvad Landet nu kan bære, idet den endnu ikke er istand til at bedømme, i hvilken Grad Krigsskatten efter Forordn. 5te Juni 1848 har udtømt Landets Kræfter, og Regjeringen har derfor fremsat et Forslag, som den efter sine Anskuelse troede at burde fremsætte til deres Overveelse, mine Herrer! som ere fra alle Landets Egne. Regjeringen har vel fremsat Udskilligt som sin egen Anskuelse, men jeg troer, at den ikke alene er berettiget, men endogsaa forpligtet til saaledes at udtale sine

Anskuelse om, hvorledes den har opfattet de forskellige skatteydende Borgerses Stilling til hverandre, om den end ikke af den Grund, jeg før nævnte, er istand til med Bestemthed tillige at paavise, hvorledes den er kommen til dem. Det ligger nemlig i Sagens Natur, at, naar man, saaledes som nærværende Finantsminister, nemlig i Løbet af 1—1½ Aar har maattet opkræve denne Krigsskat og været Vidne til en meget vidtløftig Correspondence om Eftergivelse, som har været en Følge deraf, saa danner man sig et vist Billede om, hvorvidt de tidligere Skatteansørningers forskellige Bestemmelser have rammet Landet i det Hele og de forskellige Arter af skatteydende Borgere, uden at det just er muligt, bestemt med Argumenter at gjøre Rede for denne Overbeviisning; ikkedestomindre har jeg ikke skyet at udtale min Overbeviisning, og jeg troer mig ikke alene berettiget, men endogsaa forpligtet dertil. Finde imidlertid mine Herrer, som kjende til de forskellige Egne af Landet, at mine Anskuelse i denne Henseende ikke stemme overeens med dem, som Enhver af Dem kan have og fremdeles faae, naar De sammenholde dem med Andres, saa er det netop derfor, at Regjeringen forelægger sit Forslag til Discussion, for at det gennem denne kan modtage de Forandringer, som findes nødvendige. Jeg har hørt, foruden den almindelige Frygt for at Lovens Forandringer til Landet skulde være for strenge, en Frygt, jeg ikke selv er ganske fri for at dele, foruden denne har jeg endnu hørt, siger jeg, mange i det Enkelte gaaende Indvendinger. Jeg troer imidlertid, at de fleste af disse ville kunne imødegaes i det Dieblif, Regjeringen faae sig istand til at give Afkald paa 2—300,000 Rbd. af den beregnede Sum, og det vil være de Herrer's Pligt, naar et Udvalg bliver nedsat, da at overveie, hvorvidt man med dette Hensyn for Die, som jeg har nævnt om Restancer, tør foretage nogen Nedsættelse, uden at sætte nogen Forhøielse eller Skattepaalæg istedet. Dersom det kan skee, og dersom man troer med Sikkerhed at kunne staa den Indtægt, som den behøver, da skal Ingen være villigere end jeg til at gaae ind derpaa, men, jeg tilstaaer det, jeg troer det ikke. Den Hen-